

A Typographia első szerkesztői

— G—i M—ly —

Jövő évi májusban lesz huszonöt éve, hogy anyaegetünk hivatalos lapja, a *Typographia* megkezdte pályafutását. Ebből az alkalomból tartjuk helyénvalónak, hogy a lap akkori első három szerkesztőjének arczképét szép fénynyomatban reprodukáljuk. Ez Évkönyv elején találja az olvasó *Buschmann* Ferencznek, *Sauerwein* Gézának és *Ács* Mihálynak akkori képmásait. A mai nemzedéknek szolgálatot vélünk tenni, ha emlékükbé idézzük negyedszázados orgánunk első munkásait, tollforgatóit, a kik alapvetői voltak a mai, az egész országra kiterjedőleg működő egyletünknek.

A *Typographia* legelső szerkesztője *Buschmann* *Ferencz* volt. Van-e, ki e nevet nem ismeri? Ugyszólván legnépszerűbb főnöke a fővárosnak, a ki nyomdájában egész légióját nevelte a jó szedőknek. Az önképző-osztálynak legelső elnöke volt s hogy milyen elnöke, bizonyoságot tesz róla az az album, melyet az akkori önképző-osztály tagjai nyújtottak át neki, arczképeikkel díszítetten, 1866-ban, huszonhét évvel ezelőtt. Ezekről a szép időkről még most

is elragadtatással beszél fiatalabb szaktársainak, szeretettel gondol azokra a napokra, a melyeket az egyesület alapításában töltött el. Bizony-bizony az idő megfehéřítette az ő hajzatát is, de lelkét, kedélyét meghagyta fiatalos frissességben. A szakmája iránti szeretet most is meg van benne épp oly mértékben, mint fiatalabb éveiben. Személyzetének humánus főnöke, jóakarója; családjának bálványozott feje; a fővárosi főnököknek tisztelt és általánosan becsült alakja. Egyike azon keveseknek, a kiknek az a jelszavuk, hogy »élni és élni hagyni!« és ezért örvend olyan közbecsülésnek a fővárosi nyomdász-társadalomban. Ha majd félszázados főállását ünnepeljük anyaegyesületünknek, az az óhajunk, hogy őt is ott találjuk az ünneplők között egészségének teljében. Akkor szeretnők tőle hallani az ötven év előtti szép idők dicséretét. Úgy legyen!

* * *

Hogy ki volt *Sauerwein Géza*, azt a mai fiatal nemzedék csak abból tudja, hogy minden évben egyszer elzarándoklunk hozzája a holtak birodalmába, a kegyelet adóját leróni. Éltető lelke, vezetője volt Sauerwein a hatvanas évek nyomdász-társadalmi életének, megalapítója az önképző-egyesületnek. Anyaegyesületünk régi jegyzőkönyvei tanuskodnak arról, mit tett ő az akkor még csecsemő-korát élt egyesület érdekében. Kortársai a megmondhatói, mit tehetett volna még, ha itt marad közöttünk. Lelkes, buzgó úttörő volt és mindenekfölött magyar; akkori beszédei, cikkei, ténykedései még most is élénk emlékében vannak azoknak, a kik vele együtt munkáltak a köz javán. Az általa elvetett magnak most

mi, magyar nyomdászok élvezzük a gyümölcsseit. Negyedszázad alatt terebélyes fává nőtt az az egy-let, melynek ő volt egyik alapítója és ezért csak kegyelettel emlékezhetünk meg róla, mint az első nyomdász-mozgalmak most már csendes emberéről. Tiszteljük emlékét!

* * *

Ács Mihály a harmadik, a kinek arczképét adjuk s a ki itt munkál most is sorainkban, művelve kedvenczét: a magyar nyomdászati szakirodalmat s javitgatva szorgosan a szaktársak által ejtett hibákat, a korrektori asztal mellett. Elmúlt időknek élő krónikása, a ki szegről-végre ismeri elmúlt mozgalmainkat; minden mozgalomról tud egy érdekes remniscentiát elmondani s ezeknek sok érdekes részletét vette már tollhegyre. Czikkei, melyekkel bennünket megörvendeztet, magvasak, világosak és tanítva szórakoztatók. Irodalmi munkássága mindnyájunk által ismert; nem mai munkása és művelője ő a szakirodalomnak, sokat tett ennek érdekében és reméljük, még sokat fog tenni ezután is. Érdemei méltatására szűk a mi terünk, de különben is ismertek azok s a mi szerény tollunk gyöngye ezeknek a méltatására. Legyen még részünk sokáig az ő működésében, tisztelhessük még sokáig körünkben, mint a nyomdászati szakirodalomnak régi, fáradhatlan és legbuzgóbb művelőjét, mint Szakkörünk tiszteleti elnökét és sok dologban nélkülözhetlen tanácsadóját és segítőjét. Sok ilyen buzgó, lelkes szakerőt a magyar nyomdászati szakirodalomnak!

